

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z, njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu hobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjatkli.

Ducho Sswjaty, wulhadžazh
Wot Wótza a wot Ssyna,
S njebjek desčezjo wotšewjazy!
Maczej hona čłowjestwa.
Wutrobny su twjerde smahi,
Wusthnyjene a njeplódbne;
Lud je wutky, khudy, nahi,
Wšcho je w hrěchach stazene.

Ducho Boži, warbowany
S wumóženjom Ssóbznika,
S njebjas dele duscham plany,
Klě kej tebe wuproscha!
Njeh je žel čzi teho luda,
Wšchindž ty hnadnje s pomozu,
So so sčudžicž semja khuda
A žiwjenju da nowemu.

Ducho kwětkla! Sacžer mrofi,
Nasche dusche kryjaze;
Wuhaz hrěcha straschne kłoki,
So su ja nař njeschłódbne.
Kosřwěcz wšchitkich pomókaných
Se swojimi darami;
A prawej pokucze scžiń khmaných,
Klě su swoj hrěch pónali.

Ducho wěry! Sa cze proschu,
Wjedž mje k wěry do Khrysta,
So ja jeho rany koschu,
Sskuzu jemu do kónza;
S wěru spožcz mi wustwójeczenje
Dotalnego žiwjenja;
Daj, so duschu debi rjenje
Krej a prawdoscz Khrystusa.

Ducho troschta! W twojej mozh
Sskabosczjo so njestrožu;
Zakne su mi kschiza nozh,
Sdžž ty pjelnisch wutrobu.
So mje do wěrnosczjo wodžisch,
Wucžisch prawe modlenje,
Bože pucze so mnu khodžisch:
D kał mje to troschtuje!

Ducho mēra! Botoj, sbože
Do dusche mi wultwasch;
Sswědcžisch, so hym džěczjo Bože
A mi junu sšóžnoscz dach.
Sswjaty Ducho mikosczitwy!
Sdžerž mi sšóžnu nadžiju.
So ja, we Khrystusu žitwy,
Wěczny Salem postrowju!

K. A. Fiedler.

Sswjatkowne přėdowanje.

Sap. stutli 2, 1—13.

Jesufowi wuczobnicy běchu w Jerusalemye shromadženi a čzalachu na swjatkli. A swjatkli pschindu. Mózne snamjenja pschpowjedaja, so swjaty Duch s njebjek pschindže. Nahle schumjenje sta so s njebjek jako móžneho wětra a

najelni žyly dom, w kotrymž ředžachu. Žasřki běchu jako wohenjowe. Wohen řahorjenja pschindže se swjaty Duchom a my widžimy, řchto tón wohen řkufuje: woni buch wšchitžy polni swjateho Ducha a počzachu řěczecz s druhimi řasřkami. Tajke běchu přenje swjatkli — tajke dyrřija swjatkli pschewo řařo bñcz, tež w nasřim čzaku. My řřebamy swjatkli.

Naschemu czaŕej nowe ſwjatki!

1. Nowe ſchumjenje!
2. Nowy woheń!
3. Nowe jaſyk!

1. „Nahle ſta ſo ſchumjenje ſ njebieſ jako mózneho wětra.“ To ſu te ſwony, kiž ſwjatki nutſſwonja. Wětr je ſtajnje ſnamjo Duchu byl. Duch ſaduma jako wětr. Wětr ſichinjeſe naletny powětr a czoplotu a roſtaje lód. Wón pať ſlama teſ najſhlyniſche ſchtomy w lěſu a podnóri lódže na morju. Tak je teſ ſwjaty Duch ſwětne knjeſtwa ſniczil, ſpjeczinych duchow ſlemił. A njewidzimy ſaſaklych duchow powróczenja, kať ſo woni hibaja w naſchim czaſu! To naſ na to poſaſuje, ſo my ſwjaty wětr trjebamy, móž ſ wyſkoſcže, kiž wſchitke njepſcheczeliſke mozy pſchewinje. Sſwjatkonne ſwony ſwonja — wětr ſ njebieſ duma. Sſwjaty Duch pſchindže we wětriku. We wětriku pſchindže na człowjeka, hdyž wón ſ noweſ khtnoſcžu Sbožnika ſapſchimuje. To pſchindže wón we wicorje ſrudoby — tehdy je twoja wěra roſtla, ſo móžeſche ſpěwacz: „Ja ſym pſches Khrysta krawne rany tón prawy jałožk namakał.“ Ale wón pſchindže teſ w czichim dumanju. Tak je wón na tebe dumał we wſchelatim hnadnym wodženju twojeho žiwjenja, hdžež wutrobu woſchewi jako czertwony wětr ſ njebieſkeho wótzneho kraja. Duž ſpěwajmy: O ſwjaty Ducho, pój wſchať k nam jako ſchumjenje mózneho wětra pſcheczimo njepſcheczeliſkim mozam a jako ſaduwanje mileho wětrika k woſchewjenju naſchich wutrobow.

2. Nowy woheń! Wohnjowe płomjeſchka běchu wnyſche widžecz w podobje jaſykow. Woheń wuczijeſi a hrjeje. Kaſki běſche to woheń 1. ſwjatkonny ſwjedžen! To je płomjo luboſcže ſ Božeje wutroby, kotrež ſo na Golgata najjaſniſcho paleſche. A tajki woheń džeſche tehdom pſches wutrobu wuczobnikow a poſaſa ſo bórsy w 1. ſwjatkonnej woſadže. Wona bu ſhrěta a ſahorjena, tať ſo bu ſahroda Boža. A tam woheń dže do Samariſkeje, do Galileiſkeje. We wſchěch czaſach je ſo woheń Duchu palił. W czaſach pſcheczeňhanja wón běſche, kiž mlodych a ſtarych ſ tajkej ſmužitocžu napjelni, ſo ſamo jich czwilowarjo ſo ſaſtróžichu a wobrocžichu. Woheń luboſcže běſche, kiž ryczerjow won wjedžeſche do ſlubjeneho kraja jako kſchizerjow ſ tym heſłom: „Bóh to chže!“ A ſchto da Lutherowym ſłowam tajku móž, naſch žyly lud ſbudžicz? To běſche ſwjaty Duch, kiž běſche woheń luboſcže ſapalił. Je tón woheń mjeſ nami? My trjebamy woheń, pſchetož kſchecziſtwa je hiſcheže ſymne. A luby kſchecziſtwa, hdyž ty wopomniſch tu luboſcž ſwojeho Sbožnika k tebi, njedyrbjata ſo twoja wutroba ſahoricž, ſo ty ſaſpěwaſch: „Luboſcž, ja ſo poddam czi, chžu twóji woſtač wobſtajnje!“ Jedyn naſchich wótzow je wuprajil: O luboſcž, luboſcž k temu njewidomnemu kralej, ſwjata duchowna luboſcž, kať ſbóžni ſu twoji ludžo! Woni khdža w radoſcži, kotraž je tyžaz krócž kraſniſcha hač radoſcž, hdžež pſches kčžejaze naletne ſahony džemy. Bjeſ luboſcže Jeſuſkomeje žane ſwjatki. Tón woheń my trjebamy.

3. Nowe jaſyk! Móž ſwjateho Duchu, kiž je wutroby wuczobnikow napjelnił, dže pſches rót, ſo ſ nowymi jaſykami rěčja — to je rěč ſwjateho Duchu. To je rěč džečži Božich — prawa macžerna rěč. Ale rěčja teſ wſchitzy tule rěč? Wona ſo powjeda w rańſchich a wjeczornych paczerjach, — wona je rěč ponižnoſcže a luboſcže. Powjedamy my tu rěč w naſchim žiwjenju? Hdžyž ſcže wot Boha žohnowanje doſtali we ſwojich domach,

na ſwojich džečžoch, potom dyrbicže ſpěwacz: Kſhwal teho Knjeſa, moja duſcha, a njeſapomni jeho dobrotow! My ſpěwamy rjane ſwjatkonne kſhěrluſche. W nich je ſwjaty Duch živy, kiž wutroby poſbėhuje. Chžemy ſpěwacz ſ wutroby, wot ſwjateho Duchu napjelnjeneje, potom ſpěwamy teſ ſ nowymi jaſykami:

O ſwjaty Ducho, pój wſchať k nam,
Bydl we naſ ſ twojej hnadu ſam!

Samjeń.

Swjatkonny kſhěrluſch.

(Gerol: Palmbblätter. N. Folge.)

Sſwjatki ſu pſchichle, nětk pſyſcha ſo lěſy a hola,
W ſwjedžeńſkeſi kufni ſo blyſcheža wſchě ſahrody, pola;

Sahony ktu,
Njebieſka kraſniſche ſu,
W naletnej pſyche teſ rola.

Sſwjatki ſu pſchichle, duž pſchindž k nam, o Ducho ty ſwjaty,
Kiž bu ty ſwětej we ſpoczatku na wodach daty,

Botom teſ tam
W Seruſalemje bu ſam
Do doma, wutroby lath.

Saſo pſchindž, ſaſchaf ty ſchtomowe haſoſy nětko,
K ſwjatocžnej kſhwalbje ſbudž kwpjeńka, ſtwjelza — haj wſchitko,

Trawiczi tu
Wožiw teſ k ſaſpěwanju,
Luboſny nałěčja ſwětko!

Chromadžuj ptaczatka ſ lěſow a ſ žykeho kraja,
W kſhěrluſchach ſwojich njech kſhwalbu a cžeſč Wótzej praja;

Schlowronczi czi,
We nozy kſklobiki
Kadoſtnje ſpěwy njech haja.

Do žyſkwojow pſchindž teſ, žno ſaſlinečja ſwony do kraja,
Móznje njech ſ nowa ſaſ piſchczele byrglow nětk hraja;

Pſchikafaj, ſo
Kneſkome ſkufki teſ ſo
Wótſiſcho pſchipowjedaja.

Dótk ſo ty jaſyka wuczeryow k ſwědczenjam ſwěrnym.
Dótk ſo teſ wutrobow człowjecžich k cžeſczenjam wěrnym,

Njech kſhwalu cže
Kaž kłóſki najpołniſche
Tudny je žiwjenjom měrnym.

Pſchindž wſchať do domow, cziń hroſnych a wobožnych cžiklych,
Swadnikow ſmėruj a ſlobjentych cziń ſaſo miſkych,

Spoſojiwſchi,
S jandželiſkim ſłowom ach dži
Wujednacž w roſkorje živyh.

Schėdžiwzow dopomni, kať dđeržeſche Knjeſ, ſchtož je ſlubil,
Mandželiſkim poſaž, ſchto jedyn je druhemu lubil;

Młodžinu, haj
Kſhroble teſ napominaj,
So jej cžert njeby měr rubil.

Pſchindž teſ do komorki khorých a wobohich nětk ſ nowa,
Sahoj jich, rjeť jim najſkłódsche a ſbudžaze ſłowa;

Do wutroby,
Njebieſki troſchtarjo ty,
Wſchitkim kładž ſmėrnime ſłowa!

Wobthlódnuj mréjazoh' wobliczo, o swjaty Ducho,
Wotew' ja njebieski dom jemu wofo a wucho.

Es pomozu pschindz,
Dobycza kherlusch njech klinecz
Do dusche jemu, o Ducho!

Pscheł. Surij Brósk.

Marscha, pschirodna macz.

Hischce jena wjeřna stawisna, spiřana wot Wařta.

(4. pokračowanje.)

Měrczin pokračowasche: „Bomhł, Wórta, kať tu dženřa psched lětom ředžachmy, na najhłubičho řrudni a rořbiczi; na najnufniřhim nam pobrachowasche a njemějachmy řanu druhu myřliczku, hacž jenicžy tu, kať by nam ř pomhanju bylo. Al kať řo potom se řaloseřu a prězu do džeľa dachmy, pěř a njerjad ř pola řrumowacž, a kať to czeřke džeľo mje pocziřny, a ja dyrhjach řo lehnyč a tajki czař czeřko-khoru ležecž. My w naschej řtyřnosčzi dwělowachmy, pschetož my njewjedžachmy, kať derje tón řnjes ř nami měnjese, a řo dyrhjesche se wřhitkeho tajkeho njeřbož a nasche řbožo cžim ryřliřcho wurořč. Al kať je řo dopjelniķo, řchtož tehdy na dnju nascheje najwjeřseje řtaroseře řow w mořim řchazřaschcziku wotewrič.“ — Měrczin wřa maķu, do kože řwjařanu řniřku ř ruzy a cžitařche: „Sa řzu moje hnadne řłowo nad wami wobtwjerdžicž: pschetož ja derje wěm, řajke myřle řebi wo wař myřlu, řaji tón řnjes: Myřle mēra a niž njeřboža, řo byč wam dať tón tōnz, na kotryž wocžafujecze. Wy budžecze řo ře mni wolacž, a ja řzu wař wuřlyřchecž; wy budžecze mje pyřacž a mje namacž. Sa řzu wařche řastwo wobrocžicž; pschetož řłowo teho řnjeřa je prawe, a řchtož wón řłubi, to wón wěřce džeřzi. Pschetož hdyž wón řjeknje, řtanje řo; a hdyž wón rořkaže, řteji hižom.“ — „řdy by řo w nuřy tať lohko wěriķo, řo je Wōh prawy a wěrnny, cžehodla dawa wón telko řłubjenjow? Wěriřch prawje, dha tež to wucžafasch, ale huřto czeřko dořč. Pschetož pomoz řo mi jeno njedliji, ale huřto řo řesda, řako by wřhitko řłubjenju napschecžiwow řchlo. Tehdy pomyřł: To je Wōži pucž, řwoje řłowo dopjelnicž, wón pschezo per contraria dže. Wōn najprědny w řnutřkownym pomha, řo by řwonkowna pomoz prawje řreřbana, řbōžna a tať nadwōjna byla.“

„Wōže řłowo dyrbi wostacž;
řchtož nam Wōh řam řłubil je,
Dyrbi tola řawěřce
řswowe dopjeljenje dořacž.
Wohu budž wřcho řdowěřjane,
řemu wřhitko mōžno je,
řeno niž, řo řłubjenje
Wostajicž mohł njedžeržane.“

Měrczin poķoži řniřku na boť a řjekny potom, řtyřnjenej ruzy na řlin poķožo, ř hnutym hłokom: „Wórta, hdyž wopomnju, řajke dobroty je tón řnjes mi na moje řrōtte cžerřjenje pōřkať, dha dyrhju ř řakubom řrajicž: Sa njeřřym dořtořny wřhitkeje twojeje řmilnoseře a řwěrnoseře, kotruž ni, řwojemu wotrocžkej, řy wopokasaj; pschetož ja bēch drje huřto řłaby a řym dwělowať, a budžich wjazy dowěřjenje ř lubemu Wohu w njeřjesach mēcz dyrhjať. řdyž řebi tu hodžinu psched woczi řtaju, hdyž tať řubjenje řo mnu džeřche, a ja tam na řožu ležach a myřłach: řy dyrbiřch w nuřy a řtaroseřzi na dořhim řhorokōžu ležecž, a hdyž řy njebohı, řchto budže ř Wōřty, řchto ř Leńki, ř teho wboheho džeřcza? řomu řnadž do ruři padnje? a hiřchce wjazy řajkiř myřłow. Al řtrach a řorzota pschezo pschibjeraschtař a řtupařschtař pschezo hōle ř wutrobje, a ja mōžach ředny dychacž. W tym wōłomiku wocžiniķu řo durje, — o ja mohł řo ř hańbu řacžerwjenicž, luby Wōh pschiwjedže mi řako pōřkoľa, řunje wot njeho

pōřkaneho, — Mikławřcha. řižom řako jehow řwěrne wobliczo widžach, bē to mi řtrořch, a nēř mje wōn pōřtrowi, řapschimny moju ruķu a řjekny ř cžopkej wutrobu: Wudhčez nana, řaj ja řym Wař doľho řižom řako nana lubowať, a nēř řeže řestariłi a wōřłabnyłi, ja řzu Wařche džeľo wobřtaracž, ja řym řtrowy a pschi mořach. řaj, njech řym Wařch řyn, a njech je Leńka moja řona. — Sa ř wopředřa myřłach, řo je to řōn, a prajach: Mikławřcho, teho mohł řo tola řacž, řy pschindžesch řow tať prawje do řhudobny. — řajke řle řjeswocžo tehdy řčini a řjekny: řa měnjach, Wy mje řepje řnajecze; řchtož řym ja řebi řas řsche-myřłil, to řteji řrucze; ja řym Leńzy řižom dořny, řako bē wona 14 řet řtara, a ja mōžu řiez, moje řmyřłenje pschecžiwow njeř njeřřym řenje pschemēniķ. řima Leńka řane řemřke řubķa, dha mam je ja; ja mam řa to, to řo derje řodži. Al hdyž budu njeřjeskeho řohnowanja džeľomny, řotrež nad Wařchim domom wotpocžuje, dha řym ř tym derje řpokořom. řať dawajmoř a řjermoř wobaj a wumēnmoř naju řubķa. Leńka je moje řiwjenje a moje řbože. — W tym wōłomiku wuřtupi Leńka ř řucžita, wōn poda řej ruķu a pohłada tať wutrobny na nju, mi řlyř ř wocžow bēžachu, ja řapschimnyř jehow ruķu a prajach: „To njeřřym myřłil, řo budže luby Wōh mje hiřchce tať řbožowneho řčinič a mi řajkeho lubeho, droheho řyna wobřadžicž.“ řy wřchitzy řjjo pľakachmy, a ja wu- pōřnyř řohnowanje teho řnjeřa na nař dele, a tōn řnjes je mje wuřlyřchať, wōn řenje řwoju hnadnu ruķu wot nař nje- řcžehnje a řbože naschich wutrowow řaschcz njebudže. „Al nēř, Wórta, hdyž je tōn řnjes nař tať řbožownyř řčiniķ, byčmoř tola prawje řjesbōžnaj byķoj, mohłoj naju to hiřchce řudžicž, řo na řwař pōřchenaj njeřřmoř. řaka-li řze řwoja řranjena řor- dořč, dha pomyřł, to je tōn řol we cžēle, řo by řōžny džeř řwoju wobcžeznosč mēľa, a daj namaj ředžbowacž, řo njeřřchecžel namaj ř hłowje njeřrořce.“ — Měrczin hiřchce wjazy řecžesche a bē Wōřtu bōřny řyle řmērowať. řať ředžeschtař nēřko ře řpokořnej wutrobu w řromadže, mjes tym řo řwařna řudžba řobķa řola řobķalez řlineřesche.

řam řobķa w tu řhwilu wřhitko tať mērnje njebē. řhoseř- picže bē nimo, cži muřojo bēchu ř pimeř a druhim picžam pō- řracželi; řwoje řubķi řurjo, řtejachu abo ředžachu w cžřjōdžicžřach, rořřecžowachu řo, řortowachu a pschewoľachu cžřiřchinke řchepřanje řonow. řola hiřchce piches niķ řlineřesche řudžba, pō řotrež w pōblanřkej řtwe młody řud řejwasche. Mikławřch a Leńka ředžeschtař w najwjeřsej řtwe; Mikławřch řecžesche ř nēřotrymi řtarřchimi muřemi, a wōn a Leńka njeměřeschtař řaneho řōschta ř řejwanju. řež řerta, řa njewjeřta, ředžesche w řutej řtwe, wona njemōžesche řōschtniwosč młodeho řuda pschenjesč, bēda a mucžna ředžesche we řwořim řōžku, řaž byřchtej wēnz a czeřa řwařneje pyři ju řacžischczecž řzyķej. řot nawoženje nuřowana, nořchesche mēřchczanřku drařtu; řjalko-mōdry, řidžany řchat (řleid) bē pō najnowiřkej mōdže řeschity, bēty řchawl wōdžewasche řuchu řchiju a bēle czeřke řłasē-ruřajzy ředžachu řej řubjenje dořč na ruķomaj. Nawoženja bē řo tež tať wjele, hacž mōžno, wjeřneje mōdy wotřjekł. Wōn bē ř džeľa w mēřce wocžehnjenty, bē wřchelle nawuřnył, bēřche pať tež wřchellu mudořč a druge pschiwucženja pschiwřať, řotrež budžishe mohł řadiřho wuľko-mēřchczanam wōřta- jicž. řēř řtejesche wōřřjedž nēřotryř młodyř buřow, wjedžesche řłowo, řmējesche řo wjele a pschewōřřje, a bē pōřnacž, řo bē pūřsch jemu řižom řhēřro ř hłowje řtupiķ. řschichodna macz řarscha na njeřo řrucze ř bōka řładařche; ju mjeřřasche, řo tať řubjeneho nawoženju cžinjesche a řertu pschezo řamuw řamuw w řōžku ředžo wō- řtaji. řona pschisřtupi ř njemu: „řō, řryřza, abo »řnjes řyno« dyrhju drje nēřko řrajicž“, pschecželnje cžinjo pschisřtaji, »wřchaf řy prawje řōschtniwy! cžiniřch hiřchce, řako by młody hōłz byl! njeřřy tola pōřahł, řo řy do mādželřtwa řtupiķ?“ řřchi řyř řłowach pohładny na řertu, řiž řunje wocžinjenty durřam napschecžiwow

bedžešče, a Fryza, kaž tež czi wokoło njeho stejazy, šhudachu
 i jeje słowow a i hłōša, i kotrymž to wupraji, jejne wotpohlada-
 nje. — „Haj, knjeni pschichodna maczi, to wēm“, snapscheczīwi
 Fryza i dwōrliwosću, a khelpasche do jstwy, hdžež Berta bedže-
 šche. — Marscha šo i nowa hnēwasche, a młōdži pacholjo, kiž
 blifko stejachu, rosmjersachu ju hiščeže bōle psches cziče wuřmē-
 wanje. — Sako chzysche šo Fryza i Berče wobroezicž, wuhlada
 žyle blifko Leńku, kiž bē i czešči tuteho dnja hiščeže ras šwoju
 šamšnu njewješćinsku pychu šej napokožila a, wubjernje rjana,
 Fryzej wjele lēpje, hač jehō šamšna žona, šo spodobasche. „Nj,
 Leńka, tamle tčzišch?“ rjekny šmējo, „šym Čže tola jako heikoju
 jektu pytač. Nētko pōj, njech w hromadže porejwamoj.“ — Leńka,
 kiž jehō psches picže pschibhwazu khrōblošč pntny a pschēd jehō
 hłupny mi žortami šo štrachomasche, rjekny khrōble: „Sa šo tōn
 krocž džakuju, Fryza, ja šym hižom šapōjdžena.“ Pschi tym škōcži
 Mikławšchej ruku. — „Haj, Fryza, runje chzyschmoj šapoczecž“,
 rjekny Mikławšch, a postanywschi šapschimny Leńku ja ruku. —
 „Čj“, wokošche Fryza mjeršazy, „ty wostudka prāludija, hdy by
 kōždy se šwojej žonu rejwacž chzyl! Šejda, i teho ničžo njebu-
 dže! Leńka je moja rejwarfa.“ — Mikławšch, kiž Fryzowu
 worafawosć šnajesche a šwady šo rady šminycž chzysche, rjekny
 pscheczelnje: „Leńka, wōn ma jako nawoženja dženkā prjednošč, šo
 porejwaj i nim czeščomnu reju!“ — Leńka tež widžesche, šo bē
 šwolenje jow to najlēpsche, a džēsche i Fryzu. — Mikławšch šo
 i Berče šydnj, ta na njeho tač šrudna pohladny a kōcžesche
 jemu ruku. — „Haj, Berta, tōn džēn je ja nawoženju a njewjēstu
 pschēzo njemēny“, rjekny wōn troščtujo, „ale budže hižom šašo
 mērnischo.“ — „Daj to Bōh!“ šychny Berta, „o lubny Mikławšcho,
 Ty tola mje njewopuschēczišch?“ prajesche dale a šylšy podušychu
 jeje hłōš, ale wona šwoje bjesmōczō wobroczi, šo by ničtō jeje
 šylšy njewidžak, a šo rychle šašo hromadu šebra. — Ale Marscha,
 kiž kōžbliwje i jeneje štwy do drugeje kōdžesche, bē runje tu
 rosmōkwu widžaka. Šej bē, kaž by šo jej nōž psches wutrobu
 drēl a bē wjēšeka, jako po nēkotrych minutach, hdžež Mikławšch
 troščtowajo se šotru porēcža, tu šo šašo pošmēwacž widžesche.

(Pschichodnje dale.)

Jeho Majestosczi
kralej Bjedrichaj Augustej
 i Jeho wyšokim narodninam
25. džēn meje 1915
w mjenje kralořwērnnyh Šerbow
 i najpořornisčej pōddanosću
A. A. Fiedleť.

Šchto šwony klicža i wyšokosće dele
 A khorchowje šo i domow šmahuja?
 Šchto hymny šnoschuja šo do njebja,
 Lud wēnzny wije, džaka palny ščele?

Kaž pošol Bōži dženk naš šašo štrowi
 Džēn, i kotrymž nēhdy miłosć njebjēka
 Da Šakškej krala Bjedrich Augusta
 A kotryž Šemu wospjet hnadu nowi.

Duž w hrodach, hētach wyschšcha radosć kčžeje
 A i dušchow pschēcža, proštwy šhadžeju,
 Kiž plomjo lubosće a šwēry hrēje.

Haj, ja Njeho, kiž šakšu kōnu nořny
 A šzeptar w kraju wodži i miłosću.
 Wšcho pōddanstwo dženk Bōžu hnadu prošny.

* * *

Tež Šerbja dženk šo Tebi, kralo, bliža,
 Lud, njepowalny w kralořwērnosći;
 O kač šu woni Bōhu džakowni,
 Šo jandželjo šwōj šchit Čži i njebja niža!

Duž i miłosću wšmi našche kōřdowanje,
 Kiž Ty tež Šerbow šwēru wařisč šej;
 Šlej, w kōždej šerbisčej wješzy lužisčej
 Ššo modla ja Tebje w tu kōžde ranje:

Njech nad kralom šo Bōže woko jašni,
 A škōnzō njebjesčej miłosće
 Wettinow rōd njech šchēcžedre dale krašni!

Njech horjo krala njebjo njepomrōczi,
 Njech i radosću Bōh Šeho žohnuje,
 Džēn rōdny Šemu hiščeže dołho wrōczi!

Ščēřpliwosć.

Dwē džowzy, Šerta a Šilža, džēsčej do mēsta, a kōžda nje-
 šesche cžežki korb pošneho šadu na khrībjesče.

Šerta njepschēstajnje morfotasche a šychowasche; Šilža pač šo
 šmējesche a jeno žortomasche.

Šerta džēsche: „Ša njewopschijam, kač mōže czi na šmjecze
 hieč! Twōj korb je džē runje tač cžežki kač mōj, a ty wo ničžo
 šylšischa nješny džyli ja.“

Šilža wotmolwi: „Ša šym wēšte šelicžko i šwojej cžeži
 pschipołožila, a tač ju lēdma cžuju. Čžin tež tač!“

„Nj!“ wumōla Šerta, „to dhrbi drohotne šelicžko hieč. Ša
 chzyla šebi šwoju cžežu i nim tež rad pošōžicž. Šraj wšchak mi
 tola, kač wono rēfa.“

Šilža šnapscheczīwi: „Šole drohotne šelicžko, kotrež wšchē
 wobčežnosće woloža, rēfa — ščēřpliwosć; pschetož:

Šhēc cžeža šda šo malicžkosć,

Šdnyž pschidasch i cžeži ščēřpliwosć.“

Wschelake i bliska a i daloka.

* **W Šakškej hromadžuje šo šwjatki šolletta ja žyrkwiny
 šond.** A krajna žyrkej prošny w tym lēče džiwajo na khtny
 wōjniski cžaš wo bohate dary, pschetož wōjna je ja našchu krajnu
 žyrkej nowe nadawki pschijneška psches duchowne šastaranje našchich
 šmužitych wojakow na bitwischēcžu kač w lazaretach, a našcha žyrkej
 šmēje po dořonjanej wōjnje wjele šrēřtow nuřnych, šo by wšchelakej
 žyrkwinsčej nuřny wotpomhaka a pomhaka to žohnowanje, kotrež je
 tutōn wulki cžaš našchemu ludej psches wubudženje pōbožneje
 myšle pschijnešl, wošebje w khdšchich a šabrickich štronach
 šđeržecž. Duž lubnyh Šerbow namōkwjamy, šwoju woporni-
 wosć šwjatłowny šwjedžen wopokasacž.

* **Narodny džēn Jeho Majestoscze šakšeho krala Bjedricha
 Augusta** budže šo we wšchitlich žyrkwjach druhi džēn šwjatłow,
 24. meje, džēn do narodneho dnja, šwjecžicž, a to po wošebitym
 pschēcžu krala šameho, kiž je šebi pschak, šo by na šwjatym
 mēštne i jehō narodninam jehō lud šwoje modlitwy špēwak ja
 šwojeho krala. Šako dar budže jemu šakški lud „šjenježnu šbēřku
 ja Čžeřwjeny kšchiz“ i šastaranju šranjeny chschepodacž. Šo
 budže po myšli našcheho krala, kiž šo štara i wutrobu ja wobohich
 šranjeny a lazarety wophtuje, šo by še khorōkožam šwojich
 wojakow pschistupil a jich i pošylnjazyhmi šłowami troščtowak.

Šamolwity redaktor: J. Gōlč. Šsoburedaktor: K. A. Fiedleť.

Čžisčecžer a nakladnik: M. Šmoleť.